

2020. április 19.
Jézussal járva

Lekció: Lukács 24:13-35

Textus: „*Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük.*” (Lukács 24:15)

Kedves Testvéreim!

Húsvét reggelén két tanítvány indult el Emmaus felé. Otthagyták Jeruzsálemben a többi csalódott és összezavarodott tanítványt, akik be voltak zárkózva a nagypénteki események után. A Mester, akit annyira szerettek, szörnyű halált halt a kereszten. Alig egy héttel azelőtt annyira lelkesek voltak, reménységgel telt meg a szívük, amikor a tömeg nagy örömmel köszöntötte a Jeruzsálembé bevonuló új Királyt, és ezt kiáltották: „*Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jön, az Izráel Királya!*” (Jn.12:13) Mostanra viszont minden megváltozott. Jézus teste a lepecsételt sírban volt. A reménységük szertefoszlott, az álmuk nem teljesedett be. Még az asszonyok szavai sem hoztak változást, miután elmondták, hogy a sír üres. Mindez még inkább összezavarta őket.

Ezekkel a gondolatokkal és érzésekkel a szívükben ment a két szomorú és csalódott tanítvány az emmausi úton. Hirtelen azonban egy idegen szegődött melléjük, aki megkérdezte tőlük, hogy miről beszélgetnek. Ők pedig kiöntötték szívüket és elmondtak mindent egy olyan valakinek, aki kész volt őket meghallgatni. Elmondták az idegennek, hogy milyen reménység volt bennük, és az hogyan foszlott szét. „*Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek.*” (21.v.) –mondta a két csalódott tanítvány.

Az emberi reménység törékeny lehet, és amikor az elillan, akkor nehéz újraéleszteni. Nagyon sokan vannak, akik feladják, amikor a csalódás és a kétségbeesés elszívja a reménység utolsó csíráját is az életükből. Úgy gondolom, hogy mindannyian voltunk már reménytelennek tűnő helyzetben, amikor ott volt bennünk a kérdés: „*vajon hogyan tovább? Van-e kiút?*”

Azonban amikor úrrá lesz rajtunk a kiúttalanság, a kétség, a kilátástalanság, akkor Jézus, a láthatatlan „idegen” mellénk szegődik életünknek egy adott útján, meghallgat minket, és ha készek vagyunk meghallani hangját, akkor kijelenti Önmagát nekünk.

Ugyanígy tett Jézus Kleopással és a barátjával is, amikor szomorúak és összezavarodottak voltak, helyre állította bizalmukat, reménységüket. *De hogyan tette mindezt Krisztus?* Jézus a Szentírás igazságaira irányította figyelmüket. „*Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.*” (27.v.)

A két óras út Emmausba öt percnél tűnt, olyan hamar elszállt az idő, ahogy Isten ígéjéről beszélgettek. A két tanítvány szíve a csalódottság és a kétségbeesés után kezdett reménységgel és megértéssel megtelni, ahogy ez az „idegen” elmagyarázta nekik azt, hogy a Messiás halála Isten üdvtervének központi része volt az emberiség bűnéért.

Jézus együtt járja velünk az utat, ahogyan ezt a két másik tanítvánnyal is tette. Krisztus olyankor ráirányítja a figyelmünket Isten ígéjének az ígéreteire, és újra és újra elmondja, hogy mi Isten szeretett gyermekei vagyunk. Valamint Ő mellettünk áll, támogat életünk minden helyzetében és a kilátástalanságot reménységgé formálja.

Ahogy Emmaus közelébe értek a két tanítvány megkérte a kedves „idegen”, hogy maradjon velük éjszakára. Jézus beleegyezett. A vacsora közben Krisztus vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Hirtelen megnyílt a szemük, és felismerték, hogy ki is ez az „idegen” valójában. Ő volt a drága Mesterük és Uruk, a feltámadott Jézus Krisztus.

Most már megértették, hogy miért változott meg minden ott útközben. Már értették, hogy miért telt meg a szívük reménységgel és újult meg a hitük. Jézus kijelentette magát az igéből, a sákramentumon keresztül. Rögtön azután azonban, hogy felismerték, az Úr eltűnt előlük.

El tudom képzelni Kleopást és a barátját, ahogy csodálkozva, megdöbbenve ott állnak, és talán hatalmas örömmel kérdezik egymástól: „*Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?*” (32.v.) Ez lett egész életük legcsodásabb és legfontosabb útja, ott Emmaus felé. Ez a két tanítvány Isten túlradó kegyelmét és szeretetét tapasztalhatta meg, és színről-színre láthatta a feltámadt Krisztust. Amint viszont Jézus kijelentette önmagát nekik, eltűnt előlük, de nem tűnt el örökre, mert mindazok számára látható Krisztus, akikben megvan a hit látása.

Az emmausi út a keresztyén életünket jelképezi. Ez a történet egy „idegennel” való találkozásról szól, akinek meghallhatjuk szavát, befogadhatjuk szent igéjét, akinek jelenlétében lehetünk. Ez a történet abban segít, hogy meglássuk, a feltámadt Úr reménységet és örömet tud adni akkor, amikor kiúttalanság, kétségek és kilátástalanság van az életünkben.

Ha most az „emmausi utat” járod, vagy azt fogod a jövőben, akkor tudd és emlékezz arra, hogy azt az utat nem egyedül járod. A láthatatlan „idegen”, a feltámadt Jézus Krisztus együtt járja azt veled!

Most pedig szeretnék megosztani egy verset–, amely csodálatosan ábrázolja azt, ahogyan Jézus velünk járja életünk útját. A vers címe: **Lábnymok**, Túrmezei Erzsébet fordításában.

1. Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtek ki mögöttünk:
két pár lábnyom a parti homokon,
ahogy Ő mindig ott járt velem.

2. De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.

3. Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezembe tettem,
s követődnek szegődtem Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.

4. S most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma látszik ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben?”

5. Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!”

Amikor az „emmausi” életutunkon nehézségeket, fájdalmakat és megpróbáltatásokat tapasztalunk, akkor járjuk azt Jézussal, és amikor vele járjuk az utunkat, meglátjuk és megtapasztaljuk, hogy az az együttlét a beszélgetés, a hit és a reménység dicső útjává válik. Ámen.

Szeretettel Krisztusban:
Ft. dr. Krasznai Csaba
lelkipásztor